

Bob Dylan en zijn koopje met de duivel

door David Cloud, http://wayoflife.org/index_files/bob_dylan.html, 16-4-2015

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatje en voetnoten door M.V.

Van in mijn “hippie” dagen herinner ik me de top-rocklegende Bob Dylan (geboren Robert Zimmerman). Zijn song “The Times They Are A-Changin” verscheen in 1964. Ik begon met het beluisteren van rockmuziek in de vroege jaren (19)60 en werd erdoor bevangen tot ik gered werd in 1973.

Dylan, die ondergebracht is in de top 100 van de belangrijkste mensen van de 20ste eeuw, van Time magazine, hielp de opkomst populariseren van de folk & rock muziek. Hij was een van de belangrijkste dichters van de (19)60s generatie. Zijn songs stelden vele vragen, maar hij had geen antwoorden. In “Blowing in the Wind” stelt hij vragen zoals: “How many roads must a man walk down before he is called a man?” Wat is het antwoord? “The answer, my friends, is blowing in the wind...”. Dit betekent dat hij het antwoord niet kent en dat hij niet zeker is dat iemand het antwoord kent. Het is droevig, maar dat is de filosofie van de meeste Dylan fans, omdat zij de Bijbel als het Woord van God verworpen hebben.

Dylan’s enorme invloed is alles behalve godvruchtig geweest. Hij leefde ongehuwd samen met folkzangeres Joan Baez, en introduceerde de Beatles met marihuana (Peter Brown, *The Love You Make: An Insider’s Story of the Beatles*). Dylan “ging door diepe drugservaringen in 1964-1965, en hanteerde Baudelaires formule voor onsterfelijkheid: ‘een dichter maakt zichzelf tot een ziener door een buitensporige en rationele verstoring van de zintuigen’. Hij ... probeerde zowat alles wat hij kon om ‘zijn hoofd te openen’ zoals biograaf Tony Scaduto het stelde” (Henry Shapiro, *Waiting for the Man*, p. 144). Vele van Dylan’s songs hadden te maken met drugs, inbegrepen “Lay Down Your Weary Tune”, “Subterranean Homesick Blues”, en “Mr. Tambourine Man”.

De begeleidende groep van Dylan, gewoon gekend als “the Band”, was eerder gekend als “Ronnie Hawkins and the Hawks”. Zij hadden een reputatie van “pill popping, whoring, and brawling that was second to none” (Robert Palmer, *Rock & Roll an Unruly History*, p. 3).

Bron: www.centrosangiorgio.com

De cover van Dylan’s *Desire* album (1976) beeldt hem af terwijl hij marihuana rookt aan één kant, een zwarte magie tarotkaart staat aan de andere kant, en een Boeddha in een benedenhoek. Naast Boeddha staan de woorden: “I have a brother or two and a whole lot of Karma to burn ... Isis and the moon shine on me” (Muncy, *The Role of Rock*, p. 167). Isis, uiteraard, is een oude godin.

In 1977 scheidde Dylan van Sara Lowndes, 12 jaar zijn vrouw en de moeder van zijn vier kinderen. In 1986 huwde hij zijn achtergrondzangeres Carolyn Dennis nadat zij een buitenechtelijk kind kreeg. Zij scheidden in 1992.

In 1978 woonde Dylan een huisbijbelstudie bij met vriendin Mary Alice. Zij had “haar leven opnieuw toegewijd aan Christus” en ze was erover bezorgd dat zij samenleefde met een ongered man die niet haar echtgenoot was. Zij inviteerde twee assistent-pastors van de Hollywood Vineyard Church (geassocieerd met de Vineyard¹ Christian Fellowship onder de leiding van wijlen John Wimber) om Dylan bij hem thuis te bezoeken. Dylans getuigenis was als volgt: “One thing led to another ... until **I had this feeling, this vision and feeling**. I truly had a born-again experience, if you want to call it that. It’s an over-used term, but it’s something that people can relate to” (Steve Turner, *Hungry for Heaven*, p. 160, citaat van een november 1980-interview met Robert Hillburn van de *Los Angeles Times*).

Uit zijn getuigenis kunnen we de invloed merken van de **Vineyard¹** theologie die zich focust op **ervaringen** van visioenen, stemmen, persoonlijke profetieën, genezingen, tongentaal en zulke dingen. Dit was in het bijzonder waar tijdens de hoogdagen van John Wimber’s invloed. (Zie “John Wimber” in de *Directory of Contemporary Christian Worship Musicians*, als gratis e-boek op http://www.wayoflife.org/free_ebooks/directory_of_contemporary_worship.php). De ervaringsgerichte theologie brengt geen stabiliteit in iemands leven.

Dylan bracht drie en een halve maand door in de Vineyard church’s School of Discipleship, en zijn volgende drie albums, *Slow Train Coming* (1979), *Saved* (1980), en *Shot of Love* (1981), waren gospel albums.

Dylan ging niet regelmatig naar de kerk en spoedig hield hij ermee op. Tegen de vroege jaren (19)80 verwierp hij zijn claim tot het christelijke geloof en keerde terug naar zijn eclectische religieuze geloof en rock & roll levensstijl.

De *Washington Post*, 21-7- 1983, stelde dat Dylan gelooft in reïncarnatie en beweert “dat iedereen wordt geboren met kennis van de waarheid”.

Een artikel in de *San Luis Obispo* (Californië) *Register* voor 16-3-1983, citeerde Dylan als dat hij zegt: “Whoever said I was Christian? Like Gandhi, I’m Christian, I’m Jewish, I’m a Moslem, I’m a Hindu, I am a humanist”.

In 1984 vertelde Dylan Kurt Loder van *Rolling Stone* magazine: “Ik heb nooit gezegd dat ik wedergeboren ben. Dat is enkel een mediaterm. Ik denk niet dat ik een agnost ben geweest. Ik heb altijd gedacht dat er een superieure macht was, dat dit niet de reële wereld is en dat er een wereld is in het verschiet” (*Rolling Stone*, 21-6-1984; herdrukt in *Dylan on Dylan: The Essential Interviews*, p. 288).

Toen hem gevraagd werd of hij bij enige kerk behoorde, antwoordde Dylan: “Not really; uh, the Church of the Poisoned mind “ [Niet echt; euh, de Kerk van de Vergiftigde Geest].

In 1997 verklaarde Dylan aan David Gates van *Newsweek* magazine:

“Dit is de blote waarheid: ik vind de religiositeit en filosofie in de muziek. Ik vind ze nergens anders. Songs zoals ‘Let Me Rest on a Peaceful Mountain’ of ‘I Saw the Light’ – dat is mijn religie. Ik hang niet aan rabbi’s, predikanten, evangelisten, van dat allemaal. ... De songs zijn mijn lexicon. Ik geloof de songs” (David Gates, “Dylan Revisited,” *Newsweek*, 6-10-1997).

Zelfs rock historicus Steve Turner, die de afvalligheid van Dylan trachtte te rechtvaardigen, bevestigt: “Het achter de vrouwen zitten en dronkenschap, dingen die Dylan eens zag als bewijs van het oude leven, bleef duidelijk doorgaan, haast zonder onderbreking” (Turner, “Watered Down Love”, *Christianity Today*, 21-5-2001).

In september 1997 trad Dylan op voor paus Johannes Paulus II op een Rooms-katholiek jeugdfestival in Bologna, Italië. Een menigte van 300.000 jonge mensen woonden het festival bij. De 56-jarige Dylan zong twee songs direct voor de paus. Dylan nam toen zijn cowboyhoed af en boog voor hem. De katholieke organisator van het festival, Cardinal Ernesto Vecchi, zei dat hij Dylan had uitgenodigd omdat hij de “vertegenwoordiger van het beste type rock” is, en “hij heeft een geestelijke natuur”. De The Associated Press riep uit: “‘It’s the stuff of which legends are made: the rebel

¹ Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/vineyard.pdf>

who's been knock, knock, knocking on heaven's door meeting the man with the keys to the kingdom”.

Dylan heeft zich beziggehouden met Lubavitch Hassidisme, een ultra-orthodoxe vorm van Judaïsme, aangevend dat hij zijn Joodse roots exploreerde. “Bob Dylan, de Midwesterse Jood die afdreef van het Judaïsme terwijl hij zijn carrière nastreefde van zanger en songschrijver, verscheen op de synagogegeboden op Yom Kippoer Dag van Verzoening en werd vereerd met een vraag om te lezen uit de Torah, volgens Shmais.com. Hij bezocht de Chabad synagoge van Beth Tfiloh in Atlanta, Georgia. De menigte van 900 andere aanbidders identificeerden snel de 66 jaar oude Dylan, wiens oorspronkelijke naam Robert Zimmerman is. Hij werd gevraagd voor zes van zeven delen van de Torah-lezing en bleef daar voor de preek en de herdenkingsdienst van Yizkor” (“Day of Atonement Draws Dylan to the Torah”, *Arutz Sheva*, Israel National News, 24-9-2007).

In een 2015 interview met *AARP* magazine, prees Dylan Billy Graham. Hij zei:

“Billy Graham² was de grootste prediker en evangelist van mijn tijd – deze gast kon zielen redden en deed het. Ik ging naar twee of drie van zijn rally's in de jaren (19)50 of (19)60. Deze gast was als gepersonifieerde rock 'n' roll – levendig, explosief. Hij had het haar, de toon, de elocutie – wanneer hij sprak verwekte hij een storm, wolken verdeelden zich. Zielen werden gered, soms 30.000 of 40.000 van hen. Als je ooit op een Billy Graham rally aanwezig was in die tijd, dan werd je voor altijd veranderd. Er is nooit een prediker zoals hij geweest. Hij kon als geen ander voetbalstadions vullen”. (“Looking Deeper into Dylan”, *AARP* the magazine, febr. - maart 2015).

Dit is een vreemde verklaring. Dylan werd “voor altijd veranderd” in de jaren (19)50 en (19)60 door Grahams prediking? Dylan, de druggebruiker die de generatie van de jaren (19)60 leerde dat er geen antwoorden waren op de mysteries van het leven (b.v. “Blowin' in the Wind”), die tarotkaarten en boeddha's op zijn albumcovers plaatste, die een geloofsbelijdenis deed in Christus in de jaren (19)80 enkel om die nadien af te wijzen?

Eigenlijk vertegenwoordigt Bob Dylan voor een groot percentage Billy Graham's bekeerlingen. Menigten beleden geloof in Christus, maar bijbels bewijs van de nieuwe geboorte was zeldzaam. Graham hielp Amerika te christianiseren, maar het was een huis gebouwd op zand.

Een koopje met de duivel gesloten?

In een interview met Ed Bradley, uitgezonden op *60 Minutes*, 26-6-2005, zei de 63 jarige rock zanger dat zijn vroege songs “haast op magische wijze geschreven waren ... een soort van penetrerende magie”. Hij zei ook dat hij een koopje sloot met de duivel.

Vraag: Waarom doe je het nog? Waarom bent u er nog steeds?

Dylan: Dat gaat terug tot mijn bestemmingsding. Ik sloot er een koopje mee [I made a bargain with it], lang geleden, en ik houd vol.

Vraag: Wat was uw koopje?

Dylan: Te komen waar ik nu sta.

Vraag: Mag ik vragen met wie u een koopje sloot?

Dylan: Met de “chief commander” [de opperste bevelhebber].

Vraag: Van deze aarde?

Dylan: (lacht) Van deze aarde en de wereld die we niet kunnen zien.

Men zou kunnen argumenteren dat Dylan verwees naar een koopje dat hij sloot met God, maar dat houdt geen steek. Zoals Brian Snider naar mij schreef over deze zaak: “Wie sluit er nu een koopje met God om een rock ster te worden? Iedereen weet dat je zo'n koopje met de duivel sluit, ‘down at the crossroads’”.

² Zie over de afvallige Billy Graham : http://www.verhoevenmarc.be/PDF/BillyGrahams_compromis.pdf , <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/BillyGraham-Paulus.pdf> , <https://www.youtube.com/watch?v=axxIXy6bLH0>

Deze uitdrukking verwijst naar het oude concept van het verkopen van je ziel aan de duivel, iets waarover Robert Johnson³ gezongen heeft, maar ook anderen.

Een koopje met de duivel zou het vreemde leven van Dylan kunnen verklaren.

P.S. Toen ik in 1981 tot geloof kwam en voor het eerst een christelijke gemeente bezocht (Hebreeën 10:25!), hing daar in de vergaderingsruimte een grote poster van **Bob Dylan!** Men ging en prat op dat Dylan een christen was! Dat was mijn eerste (nare) ervaring met de christengemeentelijke wereld in Vlaanderen. (M.V.)

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

³ Robert Leroy Johnson (1911 – 1938) is één van de invloedrijkste Amerikaanse bluesartiesten aller tijden. Hij haalde de banvloek van de Kerk over zich doordat hij in enkele songs suggereerde (*me and the devil; hellhound on my trail*) dat hij zijn ziel verkocht had aan de duivel om zo goed gitaar te kunnen spelen". (Wiki).